

عنوان مقاله:

بررسی جامعه‌شناختی پیدایش گفتمان «سنت گرا و نوگرا» در میدان موسیقی ایرانی

محل انتشار:

فصلنامه جامعه‌شناسی فرهنگ و هنر، دوره 2، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

هلن انگلیش - دکتری موسیقی، دانشگاه نیوکاسل، نیوکاسل، استرالیا

حسن خیاطی - کارشناسی ارشد گروه جامعه‌شناسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از گفتمان‌های مهم در میدان موسیقی ایرانی از دوره‌ی مشروطه به بعد بر محوریت دوگانگی بین سنت و مدرنیته قرار گرفته است. این دوگانگی وقتی ظهور یافت که موسیقی ایرانی در دوره‌ی مشروطه با چالش‌هایی ملهم از غرب روبرو شد. این گفتمان و کشمکش‌های آن ناشی از کنش‌های کنش‌گران میدان موسیقی ایرانی بود، کنش‌گرانی که هر کدام تاحدی واجد سرمایه‌ی جدید و یا سرمایه‌ی سنتی بودند. با این‌که صورت نهایی این گفتمان بیش‌تر در دهه‌ی ۱۳۴۰ در میدان روشنفکری مفصل‌بندی شد، شروع شکل‌گیری آن را می‌توان تا دهه‌ی ۱۲۹۰ پی گرفت، یعنی زمانی که میدان موسیقی تازه داشت شکل می‌گرفت. هدف این مقاله آن است که با تمرکز بر جدال میان وزیری و عارف، دو چهره‌ی اصلی میدان موسیقی ایرانی، پیدایش این گفتمان را در حوزه‌ی موسیقی ایرانی در دهه‌ی ۱۲۹۰ بررسی کند. چارچوب مفهومی این پژوهش از نظریه‌ی میدان پیر بوردیو است. برای انجام‌دادن این پژوهش از روش مطالعه‌ی موردی بهره گرفته شده و داده‌های مورد نیاز از نوشته‌های کنش‌گران میدان در روزنامه‌ها، مجلات، کتاب‌ها و سرگذشت‌نامه‌ها گردآوری شده است. نتیجه‌ی پژوهش حاضر نشان می‌دهد که آن‌چه به اصطلاح دوگانگی بین سنت و مدرنیته خوانده می‌شود در سال‌های شکل‌گیری میدان موسیقی ایرانی وجود نداشته است، بلکه در نسل‌های بعدی به‌خاطر موقعیت میدان‌های سیاسی و روشنفکری در دهه‌ی ۱۳۴۰ بر ساخت پیدا کرده است.

کلمات کلیدی:

دوگانگی، نظریه میدان، موسیقی ایرانی، موسیقی سنتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1185151>

